

„Kløver,“ svarede Skolelæreren.

Der blev købt i Tavshed. Dyrlægén rettede sig kampberedt i Vejret, drak ud af sit Glas og strøg sig nedén fra op over Skægget med sin pudeformede Haand. Hans Øjne var røde som én Tyrs. Han vilde dog endnu engang forsøge én Dyst med Lykken. Blev nemlig denne Solo vunden, var Spillet af sig selv til Ende, og alt Haab dermed ude for denne Nat.

Mortensen havde „tre Matadorer, smaat fjerde“ i Trumf; desuden Kongen, Damen, tredje i Hjärter og to smaa Spadere. Dertil havde han Forhaanden. Som én forsigtig General holdt han sin Hjärter Konge tilbage og sendte først Damen i Ilden.

Dyrlægén, der var renonce, lod sig imidlertid ikke føre bag Lyset.

„Det er vist én Farisær!“ brummede han og stak med Trumf.

Paa Skolelærer Mortensens Pande begyndte allerede de første klare Svedperler at piple frem.

Dyrlægén spillede én lille Spader; Købmanden stak med Kongen; Mortensen maatte bekende.

Men nu kom der Hjärter igen fra Villing; Mortensen bekendte med sin Konge, Dyrlægén stak med Trumf og spillede Spader Dame ud.